

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.62/2017/6.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. január 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2017. május 18. napján kihirdetett Kb.I.25/2016/15. számú ítéletét megváltoztatja.

II.r. vádlott cselekményét a Btk. 282.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző, és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettének minősíti.

A vádlottak a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetén legkorábban a büntetésük 2/3-ad (kétharmad) részének letöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott vagyonekobbzást, továbbá mindkét vádlottal szemben kiszabott lefokozás katonai büntetést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r. vádlottak** tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2017. május 18. napján kihirdetett Kb.I.25/2016/15. számú ítéletével **I.r.** vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának büntettében, míg **II.r.** vádlottat a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntettében mondta ki bűnösnek. Ezért őket személyenként 1 év 4 hónapi börtönre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott tekintetében 2 évi próbaidőre felfüggesztette. **I.r.** vádlottal szemben 5000,- forint vagyonekobbzást rendelt el. A vádlottakat személyenként kötelezte 13.130,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére három nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül az ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A tárgyaláson I. rendű és II. rendű vádlott, továbbá a védőjük felmentés érdekében fellebbezést jelentett be.

Utóbb a vádlottak védője írásban csatolta fellebbezésének indokolását. Ebben bizonyítékok hiányában történő felmentésre irányuló fellebbezését fenntartva sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során a GPS adatokat, mint megkérdőjelezhetetlen és teljes bizonyossággal alapul vehető bizonyítékként kezelte. Ezzel szemben kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok e tekintetben ellentmondásosak, kimutatható, hogy az adott időpontban és az adott helyen nem volt mindig folyamatos a GPS adatközlés, továbbá a gépjárműbe épített berendezés és a műholdak között a kommunikáció sem volt folyamatos. Érvelése szerint ez tényszerűen megállapítható, amit a szakértő is megerősített. Ekörben utalt arra is, hogy a bíróság rendelkezésére bocsátott és kinyomtatott GPS adatforgalmazáshoz kapcsolódott volna egy térképes megjelenítés is, melyet kizárólag a vádiratot előterjesztő ügyész láthatott, arra hivatkozva, hogy ennek a rendszernek a megtekintése a védelem számára nem lehetséges. Véleménye szerint ez önmagában is kétséges teszi e bizonyíték bizonyító erejét. Hivatkozott továbbá **tanú1** vallomásaiban tettenérhető számos ellentmondásra, mely ellentmondásokat feloldani nem lehetett, ezért álláspontja szerint **tanú1** szavahihetősége megdőlt. Megjegyezte, hogy **tanú1** vallomása szerint főnöke utasította arra, hogy adjon pénzt a rendőröknek, ez a kijelentése pedig arra enged következtetni, hogy **tanú1** főnöke felbujtóként vett részt korrupciós bűncselekmény elkövetésében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.472/2017/1. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokon eljáró katonai tanács az eljárását a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Ennek során ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, értékelte és a vádlottak tagadásával szemben -mérlegelési jogkörében eljárva- megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének teljesítésével kapcsolatban utalt arra, hogy elmulasztotta a bizonyítékok számba vételét, azok értékelését azonban elvégezte, így megállapítható, hogy milyen bizonyítékokat vett figyelembe. Az ítélet indokolásával kapcsolatban utalt arra, hogy az iratok ismertetését a katonai tanács elvégezte, azonban elmulasztotta a nyomozati iratok 63. naplószáma alatt elfekvő irat ismertetését, ezért az ítélet 6. oldal 2. bekezdését mellőzni indítványozta. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú katonai tanács elmulasztott rendelkezni a szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és állapítsa meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő nap. Egyebekben az ítélet helyben hagyására tett indítványt.

A fellebbviteli nyilvános ülésen -melyen a vádlottak és a katonai ügyész nem voltak jelen- a vádlottak védője perbeszédében a fellebbezésének írásbeli indokolásában előadottakat fenntartotta, azt kiegészíteni nem kívánta.

A bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bíróság eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ekörben vizsgálta az eljárási szabályok betartását, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét, a jogi minősítés helyességét és a vádlottakkal szemben alkalmazott jogkövetkezmény törvényességét. A másodfokú bíróság a felülbírálat körében megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács megsértette a Be. 278. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a bíróságra 2016. július 18. napján érkezett vádirat alapján csupán 2016. december 16. napján intézkedett az ügy kitűzésére. Megállapítható ugyanakkor, hogy ez nem jelent

olyan eljárási szabálysértést, amely a jelen ügyben lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására. Egyebekben az elsőfokú bíróság a tárgyalása során az egyéb eljárási szabályokat betartotta.

A tényállás megállapítása körében az elsőfokú katonai tanácsa a szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlottak tagadták, hogy bűncselekményt követtek volna el. Érdemi védekezésül azt terjesztették elő, hogy **tanú1**-el szemben egyáltalán nem intézkedtek. Valószínűsítették, hogy az egész történetet ő találta ki azért, hogy munkaadóját megkárosítsa arra hivatkozva, hogy a rendőrök megbírságolták. Emellett előadták, hogy amikor a vádbeli intézkedés történt, ők egy vendéglátóipari egységet ellenőriztek, melyről jegyzőkönyv is készült. Mivel pedig az ellenőrzés jegyzőkönyvben foglalt időpontja azonos a vádbeli intézkedés idejével, ezért nem lehettek a vádbeli helyen és ott nem intézkedhettek **tanú1**-el szemben. A szolgálati gépjármű GPS adataival kapcsolatos védekezésük szerint pedig ezen adatok nem megbízhatóak, sokszor tévednek, ezért nem tekinthetők az általa szolgáltatott információk a valóságnak megfelelőnek.

Az elsőfokú katonai tanács a vádlotti védekezéseket ellenőrizte, kihallgatta a releváns tanúkat, így **tanú1-t**, **tanú2-t**, **tanú3-t**, **tanú4-t** és **tanú5-t**. Ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, így különösen a GPS adatokat, a rádióforgalmazás anyagát, a híváslistákat és az egyéb releváns okirati bizonyítékokat. A vádlottak védekezését összevetette az egyéb bizonyítékokkal és mérlegelés eredményeként azt nem fogadta el. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 4. oldal 2. bekezdésétől 6. oldal 3. bekezdéséig értékelte az általa megismet bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért az egyéb bizonyítékok alapján állapította meg történeti tényállását. Ítélete 6. oldal 2. bekezdésében rögzített indokolása kiterjedt arra is, hogy a vádlottak által hivatkozott vendéglátóipari egységben történt ellenőrzéssel kapcsolatban előterjesztett védekezést miért vetette el.

Mérlegelési jogkörében megállapított terhelő tartalmú történeti tényállását ítélete 2. oldal 6. bekezdésétől a 3. oldal végéig rögzítette. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú katonai tanács a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyi rész tekintetében a fellebbviteli eljárás során beszerzett, a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 09000-170/485-1/2016.mi. és 09000-170/483-1/2016.mi. számú parancsok alapján csupán annyiban egészíti ki, hogy a vádlottak szolgálati viszonya fegyelmi fenytés kiszabásával 2016. november 17. napján megszűnt. Az ekként kiegészített tényállás már megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

A vádlottak és védőjük felmentés érdekében előterjesztett fellebbezés nem alapos.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A másodfokú eljárásban a vádlottak és a védő új bizonyítékra, illetve új tényre nem hivatkoztak, továbbá nem merült fel olyan körülmény, amely miatt a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. A Be. 351. § (1) és 352. § (3) bekezdésében meghatározott, a bizonyítékok felülmérlegelését tilalmazó rendelkezések alapján a másodfokú bíróság irányadónak tekintette az

elsőfokú ítéletben megállapított tényállást. Ezért a vádlottak és védő által előterjesztett és a bizonyítékok újraértékelése útján eltérő tényállás megállapítására, és ezen keresztül a vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I. és II. rendű vádlottak bűnösségére. Nem tévedett, amikor **I.r.** vádlott bűnösségét a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében állapította meg. **I.r.** vádlott azzal a magatartásával, hogy hivatalos személyként a működésével kapcsolatban előnyt kért és azt elfogadta a **tanú1**-el szembeni intézkedés során, elkövette a fenti bűncselekményt. Ekörben jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás nem terjedt ki arra, hogy az I. rendű vádlott megszegte-e a kötelességét - a vádhatóság sem ilyen tartalommal emelt vádat-, így az elsőfokú katonai tanács nem minősítette súlyosabban az I. rendű vádlott cselekményét.

Tévedett azonban az elsőfokú katonai tanács **II.r.** vádlott terhére rótt cselekmény minősítésével kapcsolatban. Az elsőfokú katonai tanács a megállapított tényállásból helyesen következtetett arra, hogy nem állapítható meg, hogy a II. rendű vádlott a vesztegetési cselekményben bármilyen elkövetői minőségben részt vett volna. Az sem volt megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy **II.r. vádlott** az I. rendű vádlottal előzetesen megállapodott volna az I. rendű vádlott terhére rótt korrupciós bűncselekmény elkövetésében. Arra is okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság, hogy amikor a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenység-irányító Központ állományába tartozó **tanú3** rádióon kapcsolatba lépett az akkor éppen ... felé haladó vádlottakkal, ezen belül is **II.r.** vádlottal, akkor ő már tudta, hogy járőrtársa bűncselekményt követett el - ezért is mentek a **tanú1** által vezetett gépjármű után-. Minderre abból a tényből lehet következtetni, hogy I.r. vádlott nem egy faárut szállító gépjármű vezetőjével (**tanú1**) szemben foganatosított intézkedésről számolt be a rádióforgalmazás során **tanú3-nak**, hanem arról, hogy egy román honosságú, elektronikai cikket szállító gépjárművel szemben intézkedtek, szabálytalanságot nem tapasztaltak. Bűncselekmény észlelése esetén járőrvezetőként és mint a bűnüldöző hatóság tagjaként hivatali kötelessége lett volna jelentést tenni az I. rendű vádlott által elkövetett bűncselekményről.

A Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző bűnpártolás vétségét az követi el, aki segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. Amennyiben az elkövető hivatalos személy, aki hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével követi el cselekményét, az a (3) bekezdés d) pontja szerinti bűnpártolás bünteténél minősül. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban jelen esetben az állapítható meg az irányadó tényállás alapján, hogy a vádlottak azért mentek a **tanú1** által vezetett gépjármű után, hogy az I. rendű vádlott által elkövetett korrupciós cselekmény nyomait eltüntessék. A következetes bírósági gyakorlat szerint pedig a bűnüldöző hatóság azon tagjának, akinek a bűncselekmény feljelentése hivatali kötelessége és azt célzatosan azért mulasztja el, hogy ezáltal a büntető eljárás sikerét meghiusítsa, a cselekménye a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző de a (3) bekezdés d) pontja szerint minősül (BH 1983.269.). Az II. rendű vádlottnak -mint hivatalos személynek, s mint a bűnüldöző hatóság tagjának- kötelessége lett volna a bűncselekmény miatt jelentés, illetve a feljelentés megtétele. Ezt a hivatali kötelességét megszegte, amikor a bűncselekmény feljelentését szándékosan elmulasztva, a büntető eljárás sikerének meghiusítására törekedett azért, hogy az I. rendű vádlottat mentesítse a büntető eljárás alól. Mindezekre figyelemmel **II.r.** vádlott tényállásban rögzített igazságszolgáltatás elleni bűncselekményének minősítését a másodfokú bíróság megváltoztatta és **II.r.** vádlott cselekményét a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző de a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével

elkövetett bűnpártolás büntetnének minősítette.

Az elsőfokú katonai tanács ítéletében mindkét vádlott tekintetében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket és nem tévedett, amikor a vádlottakkal szemben az 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmények elkövetése miatt szabadságvesztés büntetést szabott ki. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa egyetértett a kiszabott büntetés tartamával is, az alkalmazott joghátrány a terhükre rótt cselekmény tárgyi súlyával arányos. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács és a belső arányosságot nem sértette akkor sem, amikor a vádlottakkal szemben azonos tartalmú szabadságvesztés büntetést szabott ki. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú katonai tanács álláspontját tekintetben is, hogy a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésével is elérhetők, a felfüggesztés próbaidejének a törvényi minimumban megállapított tartama pedig méltányosnak tekinthető. Az elsőfokú katonai tanács azonban ítéletében elmulasztott rendelkezni a kiszabott szabadságvesztés büntetés utólagos elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Ezt pótolta azzal a fellebbviteli bíróság, hogy ítélete rendelkező részében a Btk.38. § (1) (2) bekezdés a) pontja alapján rögzítette, hogy a vádlottak a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetén legkorábban a büntetésük 2/3-ad (kétharmad) részének letöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság előtt is ismert volt, hogy a vádlottak rendőri szolgálati viszonya megszűnt, a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a beszerzett parancsok alapján megállapította, hogy a vádlottak szolgálati viszonya már az elsőfokú ítélet meghozatala előtt, fegyelmi fenytetés kiszabásával szűnt meg. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. Törvény (Hszt.) 190. § alapján a szolgálati viszony megszüntetés fenytetés alkalmazásával a hivatásos állomány tagja -így a vádlottak- elveszítették a viselt rendfokozatukat is. Erre figyelemmel a lefokozás katonai büntetés alkalmazása a vádlottakkal szemben nem indokolt, e büntetés a rendfokozathoz fűződő tekintély megóvása szempontjából közömbös. Ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai tanácsa mellőzni rendelte.(BH.2015.183.) Megjegyzi ugyanakkor a fellebbviteli bíróság, hogy fenti körülmény hiányában a vádlottakkal szemben indokolt lett volna a szabadságvesztés büntetés mellett a lefokozás kiszabása is, hiszen a vádlottak a rendfokozat viselésére kétségtelenül méltatlanná váltak.

A fellebbviteli bíróság nem értett egyet az elsőfokú katonai tanács I. rendű vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontjára hivatkozással alkalmazott vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezésével. Az irányadó bírói gyakorlat szerint amennyiben valamely korrupciós bűncselekmény elkövetése során a passzív vesztegető az aktív vesztegetőtől a vagyoni előnyt megszerzi, vele szemben arra, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény során, vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyoneklobzást kell elrendelni. A Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel az ígért vagyoni előny tárgyra is vagyoneklobzást kell elrendelni, azonban ebben az esetben az aktív vesztegetővel szemben van helye ennek az intézkedésnek. A passzív vesztegetővel (aki jelen esetben az I. rendű vádlott) szemben azonban nem lehet vagyoneklobzást elrendelni, ha a bűncselekmény elkövetése révén vagy azzal összefüggésben nem szerezte meg a vagyoni előnyt;ilyenkor az intézkedést az ígért vagyoni előny tárgyra az aktív vesztegetővel szemben kell alkalmazni.(Bkv.78). Az irányadó tényállás alapján azonban az állapítható meg, hogy **I.r.** vádlott visszaadta **tanúl** részére a tőle korábban átvett 5.000,- forintot, azt tehát nem szerezte meg. Így vele szemben vagyoneklobzásnak helye nincs. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács -helyes indokai alapján- **I.r.** vádlott és **II.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2018. január 17.

. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatásokkal jogerős és a szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül
Iván Erika
bírószági ügyintéző